

EL PERFIL DE

Ferrer Salat, el discret encant de la burgesia

■ Figura esvelta, de galant ja un poc marcit. Fama d'esportista. Gustos de burgès adinerat. Culte i elegant. Empresari vocacional. I sobretot sobri i flegmàtic. Ferrer Salat té la talla d'un autèntic aristòcrata anglès. Amb majordom inclòs. Un posat que li ha anat d'allò més bé per moure's per Europa. Va ser

a la cresta de l'onada al 92, però ara passa hores baixes. Conserva encara una multitud de càrrecs, però des que va haver d'encolomar els neulers del Banc d'Europa a la Caixa, ja no és el que era. Sempre s'ha mantingut fora del "ring" polític: s'ha deixat estimar per la dreta.

Sortit de família benestant,

Ferrer Salat ha sabut vendre molt bé el seu millor producte: ell mateix. Tres carreres sota el braç: química, econòmiques i filosofia i lletres. Un títol d'Espanya de tennis, del 53. I una empresa, Ferrer Internacional, que del no-res s'ha convertit en una multinacional farmacèutica. Amb aquestes cartes de presentació ha escalat tots els llocs haguts i per haver fent d'empresari dels empresaris. Dirigió la CEOE del 77 al 84. Al 90 era del Consell Econòmic i Social de la UE. Bon currículum per a aquest "espanyol universal" que s'ha distingit també com a president del Comitè Olímpic Espanyol. Des del càrrec, per exemple, va torpedinar l'homologació internacional del Comitè Olímpic Català: "Si tinguéssim tres o quatre comitès i dividíssim, el nostre paper als jocs seria molt fluix", argumentava. La col·laboració del seu amic Joan Antoni Samaranch des del COI va ser inestimable. Però el que més deu agrair Ferrer Salat a Samaranch, i també al seu cosí Josep Vilarasau, deu ser que se li quedessin el Banc d'Europa, que ell havia fundat, abans que fes fallida.

Ferrer Salat no es veu fent campanya electoral (massa vulgar). Però les seves idees liberals (no ultres, emperò) podrien tornar a cotitzar-se a l'alça ben aviat. La vela i el tennis són les seves grans afeccions. I quan fa falta... no se li escapa cap medalla.

■ El PSOE podria plantar batalla al PP en les pròximes eleccions generals amb una bomba programàtica. Un afer que toca directament la butxaca dels votants. Els socialistes estarien disposats a prometre una reforma de cap a peus, de tots els impostos, si tornen a governar. L'impost de la Renda, l'IRPF, un dels que afecta un nombre de contribuents més alt, seria el primer. El PSOE també hauria posat a treballar a tota màquina els seus experts fiscals per trobar els punts dèbils del programa del PP en aquesta matèria i poder avançar els populars durant la campanya, per l'esquerra.

■ Es rumoreja que un membre d'una coneguda família reial europea hauria demanat fa uns anys, a un banc de l'Aràbia Saudita, un préstec de 2.000 milions de pessetes. I el banc l'hi hauria concedit perquè hi havia uns avaladors solvents al darrere. Amb els diners s'hauria comprat uns terrenys a la Cartuja de Sevilla, possiblement preveient que, finida l'Expo del 92, l'indret es convertiria en un pol d'atracció industrial i tecnològica i que, venent-los, podria fer un negoci rodó. De fet, ningú no fa escarafalls dels negocis de la família reial britànica. Però les previsions no han fructificat, els terrenys continuen erms, i el préstec no s'ha pogut tornar. I segons aquests rumors, ara els avaladors voldrien cobrar en espècies, si més no.

Els preus de l'Octubre

